

reportatge fotogràfic

Colors humans de Girona

>> Pont d'en Gómez.

Fotos i text > **MARCELO CABALLERO**

Colors humans és un personal teixit d'instants de Girona que responen a una aspiració de qualitat que sorgeix cada vegada que surto a fer fotografies de carrer: trobar-me amb la vitalitat urbana. Aquesta vitalitat, percebuda com un joc subjectiu, íntim i apassionat entre la meua càmera i la llum, troba, a través de les fotografies d'aquest reportatge, un romanç de cromatismes cosmopolites: entre vidres, cartells, formigó, acer i rostres anònims que apareixen i s'amaguen sense deixar rastre en una successió constant en els espais públics. Aquesta pulsació vital tan intrínseca dels carrers és el cordó umbilical del meu treball, la raó de la seva existència.

Colors humans flueix com un calidoscopi d'instants que parlen sobre moments comuns, de cada dia, que tots coneixem, de les urbs contemporànies. No obstant això, en aquestes fotos emergeixen com instants extraordinaris, únics, escenes que provenen d'una llum primigènia, una ombra inesperada o un gest innocent. És l'instant especial magistralment descrit pel fotògraf anglès Tony Ray-Jones: «La fotografia pot ser un mirall i reflectir la vida tal com és, però també crec que potser és possible caminar com Alcía, a través d'un mirall, observar els trenca-closques al cap i buscar un altre tipus de món amb la càmera».

I de la mateixa manera que ho fa Alcía, em sembla intuïtivament natural entrar en una altra dimensió, en

>> Riu Onyar des de la Casa Masó.

una Girona amb tanta història medieval i un present curull de vitalitat, juntament amb la meua antiga companya de ruta: la meua Nikon D300 i el meu objectiu fix de 35 mm. I dic *natural* perquè aquesta ciutat catalana desborda, com poques, una excepcional llum mediterrània, especialment a la tardor i a la primavera. Una exquisida llum que tant m'inspira cada vegada que surto a deambular pels seus antics carrers. Hi ha un vers d'un poeta argentí, Roberto Juarroz, que sintetitza, d'alguna manera, la meua forma d'entendre la recerca de la vitalitat urbana: «La luz es un obstáculo para ver. / Y también lo son el objeto mirado / y el ojo que lo mira. / La mirada es un pensamiento todavía sin forma. // Ver es en cambio abrir una avenida de pensamiento / más allá de la luz» (105, *Sexta poesía vertical*).

I així, després de diversos anys (des del 2011 fins al 2017) i d'incomptables passejos fotogràfics per la ciutat, vaig poder enfilat aquesta sèrie de quinze imatges que proposo sobre Girona. Algunes d'aquestes fotografies van ser incloses en el meu primer llibre, *Colors humans*. «En les fotografies de Marcelo Caballero es conjuguen, sobretot, les ombres. Els colors trenquen les masses negres i els objectes, i les persones queden petrificades en el temps, ignorants de les circumstàncies que les envolten. Les llums, les expressions, el capritx de les formes s'evidencien a cada pàgina. La vitalitat de l'existència, en contrast amb la foscor que impera en totes les fotos, constitueix una interessant proposta», assenyala el fotògraf Tino Soriano al pròleg del llibre.

>> Pont de les Peixateries Velles.

>> Plaça de la Catedral.

>> *Pujada de Sant Feliu.*

>> Plaça del Vi.

>> Passeig de José Canalejas.

>> Barri Vell - Mercadal.

>> *Catedral.*

>> *Pont de les Peixateries Velles.*

>> *Catedral.*

>> Plaça de Miquel Santaló.

>> Carrer de l'Argenteria.

>> Carrer dels Mercaders.

>> Rambla de la Llibertat.

